Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 26 januari 2017 *

”Överklagande — Dumpning — Genomförandeförordning (EU) nr 501/2013 — Import av cyklar som avsänts från Indonesien, Malaysia, Sri Lanka och Tunisien — Utvidgning av den slutgiltiga antidumpningstull som införts på import av cyklar med ursprung i Kina — Förordning (EG) nr 1225/2009 — Artikel 13 — Kringgående — Artikel 18 — Bristande samarbete — Bevis — En rad samstämmiga indicier”

I de förenade målen C-247/15 P, C-253/15 P och C-259/15 P,

angående tre överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 27 maj, den 29 maj respektive den 1 juni 2015,

Maxcom Ltd, Plovdiv (Bulgarien), företrätt av L. Ruessmann, avocat, och J. Beck, solicitor,

sökande,

i vilket de andra parterna är:

Chin Haur Indonesia PT, Tangerang (Indonesien), företrätt av T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, och F.-C. Laprévote, avocat,

sökande i första instans,

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrätt av S. Boelaert, därefter av H. Marcos Fraile och B. Driessen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av R. Bierwagen och C. Hipp, Rechtsanwälte,

svarande i första instans,

Europeiska kommissionen, företrädd av J.-F. Brakeland och M. França, båda i egenskap av ombud,

intervenient i första instans (C-247/15 P),

och

Europeiska kommissionen, företrädd av J.-F. Brakeland och M. França, båda i egenskap av ombud,

sökande,

i vilket de andra parterna är:

* Rättegångsspråk: engelska.

Chin Haur Indonesia PT, Tangerang, företrätt av T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, och F.-C. Laprévote, avocat,

sökande i första instans,

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrätt av S. Boelaert, därefter av H. Marcos Fraile och B. Driessen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av R. Bierwagen och C. Hipp, Rechtsanwälte,

svarande i första instans,

Maxcom Ltd, Plovdiv, företrätt av L. Ruessmann, avocat, och J. Beck, solicitor,

intervenient i första instans (C-253/15 P),

och

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrätt av S. Boelaert, därefter av H. Marcos Fraile och B. Driessen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av R. Bierwagen och C. Hipp, Rechtsanwälte,

sökande,

i vilket de andra parterna är:

Chin Haur Indonesia PT, Tangerang, företrätt av T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, och F.-C. Laprévote, avocat,

sökande i första instans,

Europeiska kommissionen, företrädd av J.-F. Brakeland och M. França, båda i egenskap av ombud,

intervenient i första instans,

Maxcom Ltd, Plovdiv, företrätt av L. Ruessmann, avocat, och J. Beck, solicitor,

intervenient i första instans (C-259/15 P),

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz samt domarna E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (referent) och C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren V. Giacobbo-Peyronnel,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 2 juni 2016,

och efter att den 22 september 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Maxcom Ltd, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen ska upphäva Europeiska unionens tribunals dom av den 19 mars 2015, Chin Haur Indonesia/rådet (T-412/13, EU:T:2015:163) (nedan kallad den överklagade domen), där tribunalen ogiltigförklarade artikel 1.1 och 1.3 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 501/2013 av den 29 maj 2013 om utvidgning av den slutgiltiga antidumpningstull som infördes genom genomförandeförordning (EU) nr 990/2011 om import av cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina till att även omfatta import av cyklar som avsänts från Indonesien, Malaysia, Sri Lanka och Tunisien, oavsett om produktens deklarerade ursprung är Indonesien, Malaysia, Sri Lanka och Tunisien eller inte (EUT L 153, 2013, s. 1) (nedan kallad den omtvistade förordningen), i den mån den rör Chin Haur Indonesia PT (nedan kallat Chin Haur).

Tillämpliga bestämmelser

2 De bestämmelser om Europeiska unionens tillämpning av antidumpningsåtgärder som var i kraft vid tiden för de faktiska omständigheterna i målet återfanns i rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 343, 2009, s. 51, och rättelse i EUT L 7, 2010, s. 22), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1168/2012 av den 12 december 2012 (EUT L 344, 2012, s. 1) (nedan kallad grundförordningen).

3 Artikel 13, med rubriken ”Kringgående”, i grundförordningen hade följande lydelse:

”1. Om gällande åtgärder kringgås får de antidumpningstullar som införts i enlighet med denna förordning utvidgas till att omfatta import av den likadana produkten från tredjeländer, oavsett om den obetydligt ändrats, import av den obetydligt ändrade likadana produkten från det land som omfattas av åtgärder eller import av delar av denna produkt. Om gällande åtgärder kringgås får antidumpningstullar, som inte får överskrida den övriga antidumpningstull som införts i enlighet med artikel 9.5, utvidgas till att omfatta import från företag som omfattas av individuella tullsatser i de länder som omfattas av åtgärder. Kringgående ska definieras som en förändring i handelsmönstret mellan tredjeland och gemenskapen, eller mellan enskilda företag i det land som omfattas av åtgärder och gemenskapen, som härrör från sådant bruk, sådana processer eller sådan bearbetning för vilka ingen annan tillräcklig grund eller ekonomisk motivering finns än införandet av antidumpningstullen, om det finns bevisning för skada eller för att verkningarna av denna tull undergrävs i fråga om priser på eller kvantiteter av den likadana produkten och om det finns bevisning för dumpning i förhållande till de normalvärden som tidigare, i förekommande fall i enlighet med bestämmelserna i artikel 2, fastställts för den likadana produkten.

Till det bruk, de processer eller den bearbetning som avses i första stycket hör bland annat obetydliga ändringar av den berörda produkten för att den ska omfattas av nomenklaturnummer som normalt inte omfattas av åtgärder, under förutsättning att dessa ändringar inte påverkar produktens grundläggande egenskaper, samt sändning av den produkt som omfattas av åtgärder via tredjeländer, exportörers omorganisation av sina försäljningsmönster eller försäljningskanaler i det land som omfattas av åtgärder i syfte att slutligen exportera sina produkter till gemenskapen via producenter som omfattas av en individuell tullsats som är lägre än den som är tillämplig på producenternas produkter, och, under de omständigheter som anges i punkt 2, hopsättning av delar genom en hopsättningsverksamhet i gemenskapen eller i ett tredjeland.

2. En hopsättningsverksamhet i gemenskapen eller i ett tredjeland ska anses utgöra kringgående av de gällande åtgärderna om

a) verksamheten påbörjades eller väsentligt utvidgades efter det att antidumpningsundersökningen inleddes eller omedelbart dessförinnan och de berörda delarna kommer från det land som omfattas av åtgärderna,

b) delarna utgör 60 % eller mer av det sammanlagda värdet av delarna i den sammansatta produkten; dock ska kringgående inte i något fall anses ske när ökningen av de införda delarnas värde genom hopsättningsverksamheten eller färdigställandet överstiger 25 % av tillverkningskostnaden, och

c) tullens positiva verkningar undergrävs i fråga om priser eller kvantiteter av den hopsatta likadana produkten och det finns bevis för dumpning i förhållande till tidigare fastställda normalvärden för den likadana produkten eller liknande produkter.

3. Undersökningar i enlighet med denna artikel ska, på kommissionens initiativ eller på begäran av en medlemsstat eller en berörd part, inledas på grundval av tillräcklig bevisning avseende de faktorer som anges i punkt 1. Undersökningarna ska efter samråd med rådgivande kommittén inledas genom en förordning från kommissionen, genom vilken tullmyndigheterna även får instrueras att antingen registrera importen i enlighet med artikel 14.5 eller kräva säkerheter. Undersökningarna ska utföras av kommissionen med eventuellt bistånd av tullmyndigheterna och ska slutföras inom nio månader. Om det av de slutgiltigt fastställda omständigheterna framgår att en utvidgning av åtgärderna är berättigad, ska rådet på förslag av kommissionen fatta beslut om detta efter samråd med rådgivande kommittén. Förslaget ska antas av rådet såvida inte rådet med enkel majoritet inom en månad efter kommissionens framläggande av förslaget beslutar att avvisa det. Utvidgningen av åtgärderna ska börja gälla från och med den dag då registrering infördes i enlighet med artikel 14.5 eller från och med den dag då säkerheter krävdes. De relevanta bestämmelserna i denna förordning beträffande förfaranden vid inledande och utförande av undersökningar ska gälla i enlighet med denna artikel.

4. Import från företag som omfattas av befrielse från tull ska inte omfattas av registrering i enlighet med artikel 14.5 eller av åtgärder. En väl underbyggd ansökan om befrielse från tull ska inges inom den tidsfrist som fastställs i kommissionens förordning om inledande av undersökningen. Om det bruk, den process eller den bearbetning som utgör kringgående äger rum utanför gemenskapen, får befrielse från tull beviljas sådana producenter av den berörda produkten vilka kan visa att de inte är någon producent som omfattas av åtgärder närstående och beträffande vilka det fastställs att de inte är involverade i kringgående i enlighet med definitionen i punkterna 1 och 2 i denna artikel. Om det bruk, den process eller den bearbetning som utgör kringgående äger rum inom gemenskapen, får befrielse från tull beviljas importörer som kan visa att de inte har något samband med en producent som omfattas av åtgärder.

Denna befrielse från tull ska beviljas genom ett beslut av kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén eller beslut av rådet om införande av åtgärder, och den ska vara giltig under den period och på de villkor som anges i beslutet.

…”

4 I artikel 18 i förordningen stadgades följande:

”1. I sådana fall där någon berörd part vägrar att ge tillgång till eller på något annat sätt inte lämnar nödvändiga uppgifter inom den föreskrivna tidsfristen enligt denna förordning eller väsentligen hindrar undersökningen kan preliminära eller slutgiltiga, positiva eller negativa avgöranden fattas på grundval av tillgängliga uppgifter.

…

6. Om någon berörd part inte samarbetar eller endast delvis samarbetar så att relevanta uppgifter därigenom undanhålls, kan resultatet utfalla mindre gynnsamt för parten än om denne hade samarbetat.”

Bakgrunden till tvisten och den omtvistade förordningen

5 Bakgrunden till tvisten beskrivs i punkterna 1-28 i den överklagade domen. I de delar det är relevant för förevarande mål kan den sammanfattas enligt följande.

6 Den 14 augusti 2012 mottog kommissionen en begäran från Europeiska federationen av cykeltillverkare (EBMA), som därvid företrädde tre unionstillverkare av cyklar, om undersökning av ett eventuellt kringgående av de antidumpningsåtgärder som införts på import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka och Tunisien genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 990/2011 av den 3 oktober 2011 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i förordning (EG) nr 1225/2009 (EUT L 261, 2011, s. 2).

7 Den 25 september 2012 antog kommissionen förordning (EU) nr 875/2012 om inledande av en undersökning beträffande ett eventuellt kringgående av de antidumpningsåtgärder som infördes genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 990/2011 på import av cyklar som avsänts från Indonesien, Malaysia, Sri Lanka och Tunisien, oavsett om produktens deklarerade ursprung är Indonesien, Malaysia, Sri Lanka och Tunisien eller inte, och om registrering av sådan import (EUT L 258, 2012, s. 21).

8 Den 26 september 2012 underrättade kommissionen Chin Haur, ett bolag etablerat i Indonesien som exporterar cyklar till unionen, om att en undersökning hade inletts och sände över ett formulär för ansökan om befrielse från tull med stöd av artikel 13.4 i grundförordningen. Chin Haur anmodades att besvara formuläret senast den 2 november 2012. Företaget gav in sitt svar till kommissionen den 5 november 2012. På kommissionens begäran gav Chin Haur in handlingar som kompletterade detta svar den 3 och 4 december 2012.

9 Den 6 och 7 december 2012 gjorde kommissionen ett kontrollbesök i Chin Haurs lokaler. Företaget överlämnade vid detta tillfälle ett omarbetat formulär för ansökan om befrielse till kommissionen.

10 Den 28 januari 2013 underrättade kommissionen Chin Haur om att den ämnade tillämpa artikel 18 i grundförordningen. Chin Haur yttrade sig över detta den 4 februari 2013.

11 Den 21 mars 2013 sände kommissionen en handling med allmän information om sina slutsatser rörande omlastning och sammansättningsverksamhet till Chin Haur och till de indonesiska och kinesiska myndigheterna och angav där att den ämnade föreslå att de antidumpningsåtgärder som införts på import av cyklar med ursprung i Kina skulle utvidgas till att även omfatta import av cyklar med ursprung i Indonesien. I nämnda handling avslog kommissionen också Chin Haurs ansökan om befrielse från tull, av det skälet att de upplysningar som lämnats inte var tillförlitliga.

12 Den 29 maj 2013 antog rådet den omtvistade förordningen.

13 I skälen 28–33 i den omtvistade förordningen påpekade rådet, vad gällde graden av samarbete från de indonesiska företagen, att av de fyra företag som hade ansökt om befrielse enligt artikel 13.4 i grundförordningen, kunde endast tre anses ha samarbetat. Slutsatserna avseende det fjärde företaget fastställdes därför på grundval av tillgängliga uppgifter, i enlighet med artikel 18 i grundförordningen.

14 I skäl 58 i förordningen fann rådet att det förelåg en förändring i handelsmönstret mellan Indonesien och unionen i den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen.

15 I skälen 59–67 i den omtvistade förordningen analyserade rådet arten av de kringgåenden som lett till denna förändring i handelsmönstret mellan detta tredjeland och unionen.

16 Beträffande omlastning anges följande i skälen 61, 62 och 64 i den omtvistade förordningen:

”(61) För tre av de fyra inledningsvis samarbetsvilliga företagen kunde undersökningen inte visa på någon omlastningsverksamhet.

(62) Vad gäller det fjärde företaget var tillämpning av artikel 18 i grundförordningen motiverad, enligt förklaringen i skälen 29–33. Undersökningen visade att företaget inte ägde tillräckligt med utrustning för att motivera exportvolymerna till unionen under referensperioden, och i avsaknad av annan motivering kan slutsatsen dras att företaget därför var inblandat i kringgående via omlastning.

…

(64) Sett till den förändring i handelsmönstret som fastställdes i skäl 58 mellan Indonesien och unionen i den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen, resultaten för ett indonesiskt företag enligt skäl 61 och det faktum att inte alla indonesiska tillverkare/exportörer gav sig tillkänna och samarbetade kan det bekräftas att omlastning av produkter med kinesiskt ursprung via Indonesien förekommer.”

17 I skälen 65–67 i den förordningen påpekade rådet att förekomst av hopsättningsverksamhet i den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen inte hade fastställts.

18 I skälen 92, 96 och 102 i samma förordning fann rådet för det första att det inte fanns någon annan tillräcklig grund eller ekonomisk motivering än att undvika de gällande antidumpningsåtgärderna, för det andra att dessa åtgärder undergrävs och för det tredje att dumpning förekom sett till det tidigare fastställda normalvärdet.

19 Rådet drog utifrån detta slutsatsen, i skäl 115 i den omtvistade förordningen, att det skett ett kringgående i den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen, genom omlastning via Indonesien.

20 Enligt artikel 1.1 i den omtvistade förordningen utvidgades den slutgiltiga antidumpningstull på 48,5 procent som föreskrivs i artikel 1.2 i genomförandeförordning nr 990/2011 till import av cyklar som avsänts från Indonesien, oavsett om deras deklarerade ursprung är i detta land eller inte. Artikel 1.3 i den förordningen föreskriver att utvidgade tullar ska tas ut på import som registrerats i enlighet med förordning nr 875/2012.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

21 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 9 augusti 2013 väckte Chin Haur talan om ogiltigförklaring av artikel 1.1 och 1.3 i den omtvistade förordningen, i den mån de bestämmelserna rör företaget.

22 Kommissionen ansökte, genom handling som inkom till tribunalens kansli den 17 oktober 2013, om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. I beslut av den 11 november 2013 biföll ordföranden för tribunalens sjunde avdelning kommissionens interventionsansökan.

23 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 19 mars 2014 ansökte Maxcom om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. Genom beslut av den 16 juli 2014 biföll tribunalens sjunde avdelning Maxcoms interventionsansökan.

24 Till stöd för sin talan åberopade Chin Haur tre grunder. Den första grunden avsåg en överträdelse av artiklarna 13.1 och 18.1 i grundförordningen. Chin Haur bestred genom den första grundens första del rådets slutsats att det förelåg en förändring i handelsmönstret. Genom den första grundens andra del ifrågasatte Chin Haur rådets slutsats, i bland annat skäl 62 i den omtvistade förordningen, att företaget hade varit inblandat i omlastning. Den andra grunden avsåg åsidosättande av artikel 18 i grundförordningen, av proportionalitetsprincipen och av motiveringsskyldigheten. Grunden var riktad mot rådets överväganden rörande bristande samarbete från Chin Haurs sida. Den tredje grunden avsåg åsidosättande av artikel 13.1 i grundförordningen och av likabehandlingsprincipen. Grunden var riktad mot rådets konstaterande att det förekommit dumpning.

25 Rådet bestred för sin del att ogiltighetstalan över huvud taget kunde prövas i sak.

26 I den överklagade domen underkände tribunalen rådets argument om upptagande till sakprövning. I sak fann tribunalen att talan inte kunde bifallas såvitt avsåg den första grundens första del och den andra och den tredje grund som åberopats av Chin Haur till stöd för företagets talan.

27 Däremot biföll tribunalen talan såvitt avsåg den första grundens andra del. Till stöd för den delgrunden åberopade Chin Haur tre invändningar. Det första argumentet var att skäl 62 i den omtvistade förordningen innehöll en oriktig bedömning. Tribunalen bedömde för det första, i punkterna 81–94 i den överklagade domen, de upplysningar som Chin Haur uppgett under förfarandet. Tribunalen fann att dessa upplysningar inte kunde styrka att företaget faktiskt exporterade cyklar med ursprung i Indonesien eller uppfyllde villkoren i artikel 13.2 i grundförordningen.

28 För det andra bedömde tribunalen, i punkterna 95–103 i den överklagade domen, de uppgifter som rådet förfogade över och drog slutsatsen att Chin Haur ägnade sig åt omlastningar. På denna grund fann tribunalen, i punkterna 95 och 104 i nämnda dom, att rådet inte hade tillräckligt underlag för sin slutsats, i punkt 62 i den omtvistade förordningen, att Chin Haur saknade tillräcklig produktionskapacitet för de volymer som exporterades till unionen och att företaget följaktligen ägnade sig åt omlastningar. Tribunalen påpekade härvidlag, i punkt 103 i sin dom, att fastän Chin Haur inte visat att företaget exporterade cyklar med ursprung i Indonesien eller uppfyllde villkoren i artikel 13.2 i grundförordningen, kan man inte av detta dra slutsatsen företaget deltog i omlastningar.

29 För det tredje fann tribunalen, i punkt 105 i den överklagade domen, att det inte kunde uteslutas att Chin Haur – bland allt sådant bruk, sådana processer eller sådan bearbetning för vilka ingen annan tillräcklig grund eller ekonomisk motivering fanns än införandet av den ursprungliga antidumpningstullen, i den mening som avses i artikel 13.1 andra stycket i grundförordningen – ägnade sig åt omlastningar. Enligt tribunalen kunde rådet inte av den omständigheten att Chin Haur inte kunnat visa att det var en indonesisk cykeltillverkare eller att det uppfyllde villkoren i artikel 13.2 i grundförordningen dra slutsatsen att företaget utfört omlastningar. Någon sådan möjlighet framgår nämligen på intet sätt av grundförordningen eller av rättspraxis.

30 Tribunalen biföll således talan såvitt avsåg den första grundens andra del. Det fanns därmed inte anledning att pröva Chin Haurs övriga två invändningar.

31 Tribunalen ogiltigförklarade följaktligen artikel 1.1 och 1.3 i den omtvistade förordningen i den mån den avser Chin Haur.

Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

32 Maxcom har genom sitt överklagande i mål C-247/15 P yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen såvitt avser den första grundens andra del,

— helt underkänna den första grunden som Chin Haur anförde vid tribunalen, och

— förplikta Chin Haur att ersätta Maxcoms rättegångskostnader avseende överklagandet och interventionen vid tribunalen.

33 Kommissionen har genom sitt överklagande i mål C-253/15 P yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen, ogilla talan i första instans och förplikta Chin Haur att ersätta rättegångskostnaderna, eller

— i andra hand, återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning och låta frågan om rättegångskostnader i båda instanserna anstå.

34 Rådet har i sitt överklagande i mål C-259/15 P yrkat att domstolen ska

— upphäva denna överklagade domen, ogilla talan i första instans och förplikta Chin Haur att ersätta rådets rättegångskostnader i båda instanserna, eller

— i andra hand, återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning och låta frågan om rättegångskostnader i båda instanserna anstå.

35 I sin svarsskrivelse i målen C-247/15 P, C-253/15 P och C-259/15 P har Chin Haur yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandena i deras helhet, eller

— i andra hand, delvis ogiltigförklara artikel 1.1 och 1.3 i den omtvistade förordningen, i den mån de bestämmelserna utvidgar antidumpningstullen för import av cyklar med ursprung i Kina till att omfatta Chin Haur och avslår ansökan om befrielse från denna tull, samt

— förplikta Maxcom, rådet och kommissionen att ersätta Chin Haurs rättegångskostnader i båda instanserna, och

— vidta varje annan åtgärd som domstolen finner lämplig.

36 Domstolens ordförande beslutade den 4 augusti 2015 att förena målen C-247/15 P, C-253/15 P och C-259/15 P vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.

Prövning av överklagandena

37 De grunder som Maxcom, rådet och kommissionen har anfört till stöd för sina respektive överklaganden avser samtliga att bestrida tribunalens konstaterande att rådet inte hade stöd för sin slutsats att Chin Haur utförde omlastningar, ett konstaterande som fick tribunalen att bifalla talan och delvis ogiltigförklara den omtvistade förordningen. Dessa grunder överlappar i stor uträckning varandra och kan indelas i tre grupper.

38 För det första har Maxcom, rådet och kommissionen hävdat att tribunalen gjorde sig skyldig till flera fall av felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 13.1 i grundförordningen. För det andra har rådet och kommissionen anfört att den överklagade domen är bristfälligt motiverad och att motiveringen är motsägelsefull. Rådet har också gjort gällande att tribunalen missuppfattade de faktiska omständigheterna i målet. Kommissionen har för det tredje gjort gällande att tribunalen åsidosatte dess processuella rättigheter.

Parternas argument

39 Den första gruppen av grunder avser punkterna 95–105 i den överklagade domen. Maxcom, rådet och kommissionen anser att de punkterna innefattar felaktig rättstillämpning, bestående i att tribunalen inte tillämpade artikel 13.1 i grundförordningen korrekt.

40 För det första har Maxcom och kommissionen klandrat tribunalen för att ha funnit att rådet inte hade stöd för slutsatsen att Chin Haur utförde omlastningar utifrån konstaterandet att företaget inte var en verklig indonesisk cykeltillverkare och inte bedrev hopsättningsverksamhet som överskred tröskelvärdena i artikel 13.2 i grundförordningen. Enligt Maxcom är det dock under omständigheter som i förevarande fall – där Chin Haur importerat delar av kinesiskt ursprung och exporterat cyklar till unionen utan att visa att företaget var tillverkare eller att dess hopsättningsverksamhet överskred tröskelvärdena i artikel 13.2 i grundförordningen – möjligt att konstatera att omlastning förekom. Maxcom anser vidare att tribunalen ”belönat” Chin Haur för att ha lämnat ofullständig, motsägelsefull och okontrollerbar information. Maxcom har dessutom anfört att tribunalens bedömning varken är förenlig med grundförordningens syfte eller med domstolens fasta praxis enligt vilken de unionsinstitutioner som ansvarar för att undersöka dumpningsfall och anta antidumpningsåtgärder (nedan kallade unionsinstitutionerna) har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid dessa undersökningar.

41 För det andra har rådet och kommissionen hävdat att tribunalen felaktigt krävt att unionsinstitutionerna ska visa att varje tillverkare/exportör i landet som är föremål för undersökningen ägnar sig åt omlastning, och att den därmed tillämpat en omvänd bevisbörda. Enligt artikel 13.1 i grundförordningen ska nämligen unionsinstitutionerna göra en bedömning på landsnivå, inte avseende individuella exportörer, vilket ankommer på tillverkarna/exportörerna. En sådan tolkning skulle också helt förta meningen med artikel 13.4 i grundförordningen. Tribunalen förväxlade också begreppet kringgående med en av dess yttringar, nämligen omlastning. Vidare strider kravet på att omlastning måste konstateras på individuell basis mot domstolens praxis, enligt vilken unionsinstitutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när den fastställer en överträdelse. Slutligen gjorde tribunalen, vid sin prövning av de olika anförda grunderna för ogiltigförklaring, tolkningar som uppenbart stred mot begreppet kringgående.

42 För det tredje har Maxcom, rådet och kommissionen hävdat att även om rådets slutsatser om förekomsten av omlastningar skulle vara felaktiga, är det ändå inte motiverat att ogiltigförklara den omtvistade förordningen. Enligt Maxcom motiverar felaktig rättstillämpning, enligt domstolens fasta praxis, att den berörda rättsakten ogiltigförklaras endast om helhetsbedömningen hade utfallit annorlunda utan det felet. Rådet och kommissionen har också påpekat att den överklagade domen ifrågasätter skäl 62 i den omtvistade förordningen, vilket specifikt rör Chin Haur. Det framgår av skälen 63 och 64 i den förordningen att slutsatsen att det förekommit omlastning via Indonesien inte bara grundar sig på konstaterandet att Chin Haur ägnade sig åt sådan verksamhet. Kommissionen har därför hävdat att även om rådet gjorde sig skyldigt till felaktig rättstillämpning genom att påstå att Chin Haur var inblandad i omlastning, hade rådet fog för att, på grundval av bevisningen rörande övriga indonesiska tillverkare/exportörer och förändringen i handelsmönstret, finna att omlastningar hade ägt rum i Indonesien.

43 Chin Haur har bestritt dessa argument.

44 Chin Haur har inledningsvis gjort gällande att såtillvida Maxcoms, rådets och kommissionens argument vänder sig mot tribunalens slutsats att det inte fanns tillräckliga bevis för att Chin Haur varit delaktigt i omlastning, avser dessa argument tribunalens bedömning av faktiska omständigheter och kan således inte tas upp till sakprövning.

45 Chin Haur har för det första gjort gällande att Maxcom, rådet och kommissionen misstagit sig på räckvidden av tribunalens slutsatser. I den överklagade domen konstaterade tribunalen endast att bevisbördan för omlastningar ligger på unionsinstitutionerna och noterade att dessa i det aktuella fallet inte hade uppfyllt sin bevisbörda. Rådet och kommissionen försöker kringgå denna processuella regel genom att göra en åtskillnad mellan bedömningen av kringgående på landsnivå, för vilket bevisbördan ligger på rådet, och på exportörsnivå, för vilket bevisbördan ligger på exportören. Det tillvägagångssättet är inte relevant här, eftersom rådet självt kombinerade de båda analyserna i den omtvistade förordningen.

46 Chin Haur har vidare gjort gällande, i motsats till vad rådet och kommissionen har framfört, att tribunalen inte slog fast att unionsinstitutionerna måste fastställa att varje individuell tillverkare/exportör ägnar sig åt omlastning. Tribunalen kräver endast att institutionerna lägger fram bevisning för vad de påstår, nämligen att cyklar har omlastats via Indonesien därför att cyklar som exporterats av Chin Haur har omlastats.

47 Chin Haur anser också att även om domstolen i sin dom Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) fann att unionsinstitutionerna vid bristande samarbete har rätt att stödja sig på en rad samstämmiga indicier, förfogade institutionerna i förevarande fall inte över sådana indicier rörande förekomsten av omlastningar.

48 Chin Haur har också gjort gällande att påståendet att tribunalen förväxlat begreppet kringgående med en av dess yttringar, det vill säga omlastning, inte går ihop. Om tribunalen ogiltigförklarade den omtvistade förordningen med motiveringen att unionsinstitutionerna inte hade visat att det förekommit omlastningar, var det för att omlastning var den enda form av kringgående som enligt dessa institutioner förekom i Indonesien.

49 För det andra anser Chin Haur att tribunalen hade fog för att ogiltigförklara den omtvistade förordningen på den grunden att rådet inte på ett underbyggt sätt konstaterat att det förekommit omlastningar som Chin Haur deltagit i. I motsats till vad Maxcom, rådet och kommissionen har hävdat, konstaterade aldrig rådet, i den omtvistade förordningen, att andra indonesiska tillverkare än Chin Haur ägnade sig åt omlastning. Det enda som konstaterades i den omtvistade förordningen var att vissa av dessa tillverkare, vilka utgör en liten del av den totala cykelproduktionen, inte hade samarbetat. Med beaktande av domstolens praxis har rådet och kommissionen inget stöd för att enbart utifrån ett bristande samarbete från enskilda tillverkare/exportörers sida konstatera att det förekommit omlastningar.

Domstolens bedömning

Upptagande till sakprövning

50 Det ska erinras om att domstolen enligt fast rättspraxis varken är behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta eller, i princip, att bedöma den bevisning som tribunalen godtog till stöd för dessa omständigheter. Om bevisupptagningen har skett på ett riktigt sätt och de allmänna rättsprinciper och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det tribunalen ensam som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas. Med förbehåll för det fall att bevisningen har missuppfattats utgör denna bedömning således inte en rättsfråga som i sig är underställd domstolens prövning.

51 Ett påstående att tillämpliga bevisregler inte har iakttagits utgör däremot en rättsfråga som kan prövas i ett mål om överklagande (dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 44).

52 Genom de invändningar som Maxcom, rådet och kommissionen har anfört till stöd för denna grupp av grunder, har de gjort gällande att tribunalen åsidosatt bevisbördereglerna och den bevisnivå som krävs för att visa att ett kringgående förelegat, enligt artikel 13.1 i grundförordningen. Domstolen kan således inte godta Chin Haurs argument att denna grupp av grunder inte kan prövas i sak.

Prövning i sak

– Inledande synpunkter

53 De invändningar som Maxcom, rådet och kommissionen framställt inom ramen för den första gruppen av grunder rör samtliga frågan om bevisbördan och frågan om vilken grad av bevisning som krävs för att styrka kringgående, när en av de berörda parterna, en tillverkare/exportör, inte samarbetat i undersökningen eller inte samarbetat i tillräcklig mån.

54 Enligt domstolens fasta praxis förfogar unionsinstitutionerna, på området för den gemensamma handelspolitiken och särskilt i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder, över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma. Därav följer att domstolsprövningen av denna bedömning är begränsad till en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det angripna valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP, C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 63 och där angiven rättspraxis).

55 Vad vidare gäller bevisbördan för kringgående är, enligt artikel 13.1 i grundförordningen, kringgående av antidumpningsåtgärder styrkt när fyra villkor är uppfyllda. För det första ska det föreligga en förändring i handelsmönstret mellan ett tredjeland och unionen, eller mellan enskilda företag i det land som omfattas av åtgärder och unionen. För det andra ska den förändringen härröra från sådant bruk, sådana processer eller sådan bearbetning för vilka ingen annan tillräcklig grund eller ekonomisk motivering finns än införandet av antidumpningstullen. För det tredje måste det finnas bevisning för att unionens industri lider skada eller för att verkningarna av denna tull undergrävs. För det fjärde måste det finnas bevisning för dumpning.

56 Av artikel 13.3 i grundförordningen framgår att kommissionen ska inleda en undersökning på grundval av bevisning som vid första påseende tycks visa att kringgåenden förekommer. Enligt domstolens praxis fastslår den bestämmelsen principen att bevisbördan för ett kringgående åligger unionsinstitutionerna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 35).

57 Det framgår vidare av lydelsen och systematiken i artikel 13 i grundförordningen att unionsinstitutionerna för att styrka ett kringgående ska göra en helhetsbedömning av det tredjeland som berörs av undersökningen av kringgåendet i dess helhet. Däremot behöver de inte, för att styrka ett kringgående, bedöma varje enskild tillverkare/exportörs situation. Den bedömningen ankommer på de enskilda tillverkarna/exportörerna, inom ramen för ansökningar som ges in med stöd av artikel 13.4 i den förordningen.

58 Artikel 13.1 i grundförordningen stadgar nämligen att om det visas att antidumpningsåtgärder kringgås, får dessa åtgärder utvidgas till att bland annat omfatta import av liknande produkter från tredjeländer. Vidare föreskriver artikel 13.4 i den förordningen att tillverkare/exportörer etablerade i det tredjelandet kan beviljas befrielse om de ansöker om detta, om de inte har någon koppling till en tillverkare/exportör som omfattas av antidumpningsåtgärder och kan visa att de inte deltog i kringgående. Den bestämmelsen preciserar att ansökningar om befrielse ska vara tillbörligt motiverade.

59 Som rådet och kommissionen har påpekat, gör unionsinstitutionerna enligt artikel 13.1 i grundförordningen sitt konstaterande av att ett kringgående av antidumpningsåtgärderna har skett för tredjelandet som helhet, och det ankommer sedan på varje enskild tillverkare/exportör att visa att dess specifika situation motiverar befrielse med stöd av artikel 13.4 i förordningen.

60 Vad slutligen gäller beviskraven för att styrka ett kringgående vid bristande eller obefintligt samarbete från en part, som är tillverkare/exportör, finns det inte någon bestämmelse i grundförordningen som ger kommissionen befogenhet att under en undersökning av ett eventuellt kringgående tvinga de tillverkare eller exportörer som utpekas i ett klagomål att delta i undersökningen eller att lämna upplysningar. Kommissionen är således beroende av att de berörda parterna samarbetar och lämnar nödvändiga upplysningar frivilligt (dom av den 4 september 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 32).

61 Detta är skälet till att unionslagstiftaren i artikel 18.1 i grundförordningen har föreskrivit att i fall där någon berörd part vägrar att ge tillgång till eller på något annat sätt låter bli att lämna nödvändiga uppgifter eller väsentligen hindrar undersökningen, kan preliminära eller slutgiltiga, positiva eller negativa avgöranden fattas på grundval av tillgängliga uppgifter (dom av den 4 september 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 33).

62 Vidare föreskrivs i artikel 18.6 i grundförordningen att om någon berörd part inte samarbetar eller endast delvis samarbetar så att relevanta uppgifter därigenom undanhålls, kan resultatet utfalla mindre gynnsamt för parten än om denne hade samarbetat.

63 I situationer då tillverkare/exportörer över huvud taget inte samarbetar, har domstolen funnit att även om grundförordningen, och särskilt dess artikel 13.3, slagit fast principen att bevisbördan för ett kringgående åligger unionsinstitutionerna, är det emellertid tydligt att artikel 18.1 och 18.6 i förordningen syftar till att lindra denna bevisbörda genom att föreskriva att institutionerna i de fall då de berörda parterna inte samarbetar kan grunda sina slutsatser i en undersökning av ett eventuellt kringgående på befintliga uppgifter och att resultatet kan utfalla mindre gynnsamt för parter som inte samarbetat i denna undersökning än om de hade samarbetat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 35).

64 Domstolen har preciserat att det av artikel 18 i grundförordningen framgår att det inte varit unionslagstiftarens avsikt att fastställa en presumtion för kringgående av åtgärder på grundval av ett bristande samarbete från berörda parters sida och därigenom befria unionens institutioner från alla krav vad avser bevisning. Med beaktande av att det är möjligt att fatta avgöranden, till och med slutgiltiga, på grundval av tillgängliga uppgifter och att behandla parter som inte samarbetar eller som endast samarbetar i begränsad utsträckning mindre gynnsamt än om de hade samarbetat, är det emellertid lika uppenbart att unionsinstitutionerna har rätt att lägga en rad samstämmiga indicier till grund för att fastställa ett kringgående i den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen (dom av den 4 september 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 36).

65 Varje annan lösning skulle kunna äventyra unionens handelspolitiska skyddsåtgärders effektivitet så fort någon vägrar att samarbeta med unionsinstitutionerna inom ramen för en undersökning som syftar till att fastställa ett kringgående (dom av den 4 september 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 37).

66 I förevarande fall är det inte samtliga tillverkare/exportörer utan bara en av dem som uppvisat bristande samarbete. Lydelsen i artikel 13.1 i grundförordningen hindrar inte att unionsinstitutionerna kan konstatera ett kringgående av antidumpningsåtgärderna på grundval av en rad samstämmiga indicier när tillverkare/exportörer som står för en betydande del av importen av den berörda produkten till unionen inte har samarbetat eller inte har samarbetat i tillräcklig mån i undersökningen. Dessutom motiverar behovet av att säkerställa de handelspolitiska skyddsåtgärdernas

effektivitet, under omständigheter som i förevarande fall, att unionsinstitutionerna har rätt att stödja sig på en sådan rad samstämmiga indicier för att utifrån dessa konstatera ett kringgående, i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

67 Även om unionsinstitutionerna har rätt att stödja sig på en sådan rad indicier, måste dessa emellertid enligt artikel 13.1 och 13.3 i grundförordningen var ägnade att visa att de fyra villkoren i punkt 55 ovan är uppfyllda. Vad gäller det andra av de villkoren måste institutionerna förfoga över uppgifter ägnade att styrka att handelsmönstret hade förändrats till följd av bruk, processer och bearbetningar för vilka det inte finns annan tillräcklig grund eller ekonomisk motivering än införandet av antidumpningstullen.

– Felaktig tillämpning av artikel 13.1 i grundförordningen

68 Det är mot denna bakgrund som domstolen ska pröva om, såsom Maxcom, rådet och kommissionen har hävdat, tribunalens resonemang utgör en felaktig tillämpning av artikel 13.1 i grundförordningen, genom att den i punkt 105 i den överklagade domen fann att rådet inte hade fog för slutsatsen att Chin Haur deltagit i omlastningar och därför biföll talan och ogiltigförklarade artikel 1.1 och 1.3 i den omtvistade förordningen i den mån den avser detta företag.

69 Maxcom, rådet och kommissionen har för det första gjort gällande att rådet, i motsats till vad tribunalen fann, hade fog för att dra slutsatsen att sådana omlastningar förekommit utifrån konstaterandet att Chin Haur inte var en verklig indonesisk cykeltillverkare och inte bedrev hopsättningsverksamhet som överskred tröskelvärdena i artikel 13.2 i grundförordningen. För det andra har de kritiserat tribunalen för att ha krävt att unionsinstitutionerna visar att varje tillverkare/exportör i det land som är föremål för undersökningen ägnar sig åt omlastning och för att därmed ha tillämpat en omvänd bevisbörda. För det tredje har de anfört att även om rådets slutsatser beträffande förekomsten av omlastningar skulle vara felaktiga, var det ändå inte motiverat att ogiltigförklara den omtvistade förordningen.

70 Genom dessa argument har Maxcom, rådet och kommissionen ifrågasatt tribunalens resonemang i punkterna 95–105 i den överklagade domen. Tribunalen fann där att rådet inte hade tillräckligt underlag för att, i skäl 62 i den angripna förordningen, slå fast att Chin Haur saknade tillräcklig produktionskapacitet för de volymer som exporterades till unionen och följaktligen var delaktigt i omlastning. Den slutsatsen grundar sig på ett dubbelt konstaterande; dels gjorde tribunalen, i punkterna 96–102 i den domen, en fördjupad prövning av de indicier som rådet förfogade över och konstaterade efter denna prövning att de inte visade att det förekom omlastning, dels påpekade tribunalen, i punkt 103 i domen, att rådet även grundade sitt resonemang på att Chin Haur aldrig lagt fram någon bevisning ens för att företaget var en indonesisk tillverkare eller uppfyllde villkoren i artikel 13.2 i grundförordningen. Enligt tribunalen följer dock inte av det konstaterandet att Chin Haur ägnade sig åt omlastningar.

71 Vad gäller argumentet att det måste göras en individuell bedömning av omlastningsverksamheten, som ska prövas först, framgår det av punkten ovan att tribunalens delvisa ogiltigförklaring grundar sig på att det konstaterades föreligga ett fel i skäl 62 i den omtvistade förordningen, som specifikt avsåg den omlastningsverksamhet som Chin Haur sades ha ägnat sig åt. Skäl 62 ingår i ett avsnitt i förordningen som har rubriken ”Omlastning”, vilket avser andra till det fjärde av de villkor som beskrivs i punkt 55 ovan.

72 I det avsnittet angav rådet inledningsvis, i skäl 61, att för tre av de fyra inledningsvis samarbetsvilliga företagen kunde undersökningen inte visa på någon omlastningsverksamhet. I skäl 62 fann rådet att vad gällde det fjärde företaget, det vill säga Chin Haur, var tillämpning av artikel 18 i grundförordningen motiverad. Undersökningen visade att detta företag inte ägde tillräckligt med utrustning för att motivera exportvolymerna till unionen under referensperioden. I avsaknad av annan

motivering kunde därför slutsatsen dras att företaget var inblandat i kringgående genom omlastning. Slutligen fann rådet i skäl 64 att det kunde bekräftas att omlastning av produkter med kinesiskt ursprung via Indonesien förekommer. Rådet stödde sig därvid på slutsatsen i skäl 58, att handelsmönstret mellan Indonesien och unionen hade förändrats, på konstaterandena i skäl 62 rörande Chin Haur och på den omständigheten att inte alla indonesiska tillverkare/exportörer hade gett sig till känna eller samarbetat.

73 För att visa att det andra av de fyra villkoren i punkt 55 ovan är uppfyllt, grundade sig rådet bland annat, som generaladvokaten påpekade i punkt 57 i sitt förslag till avgörande, på omständigheter rörande Chin Haur, såsom enskild tillverkare/exportör, för att stödja sin slutsats rörande Indonesien i dess helhet.

74 Domstolen konstaterar därför, i likhet med Chin Haur, att tribunalen, när den delvis ogiltigförklarade den omtvistade förordningen till följd av felet i skäl 62 i förordningen, varken krävde att unionsinstitutionerna skulle visa att varje enskild tillverkare/exportör ägnar sig åt omlastning eller vände på bevisbördan. Tribunalen tog endast hänsyn till att slutsatsen i skäl 64 i förordningen att det på landsnivå förekommit omlastning grundade sig bland annat på slutsatsen i skäl 62 att sådan verksamhet förekom hos Chin Haur. Tribunalen fann därvid underförstått att då den förstnämnda situationen var rättsstridig, var även det andra det.

75 Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning på den punkten. Detta argument kan därmed inte godtas.

76 Vad gäller påstådd felaktig rättstillämpning i tribunalens slutsats rörande skäl 62 i den omtvistade förordningen, ska det prövas om det ovan i punkt 70 nämnda dubbla konstaterande som tribunalen grundade sig på för att nå den slutsatsen vilar på en felaktig tillämpning av artikel 13.1 i grundförordningen.

77 Det är korrekt, såsom tribunalen påpekade i punkt 103 i den överklagade domen, att det inte enbart utifrån den omständigheten att Chin Haur inte lämnat bevisning för att företaget var en indonesisk cykeltillverkare eller uppfyllde kriterierna i artikel 13.2 i grundförordningen kan konstateras att företaget deltog i omlastningsverksamhet.

78 Som framgår av punkterna 64 och 67 ovan, finns det ingen presumtion för kringgående av åtgärder på grundval av ett bristande samarbete från berörda parters sida, utan unionsinstitutionerna måste förfoga över uppgifter ägnade att styrka att handelsmönstret hade förändrats till följd av bruk, processer och bearbetningar för vilka det inte finns annan tillräcklig grund eller ekonomisk motivering än införandet av antidumpningstullen.

79 Tribunalens slutsats i punkt 103 i den överklagade domen utgör därför inte felaktig rättstillämpning.

80 Vad gäller tribunalens slutsats att rörande de indicier som rådet förfogade över, framgår det av punkt 66 ovan att rådet i detta fall hade rätt att grunda sig på en rad samstämmiga indicier för att konstatera ett kringgående i den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen, på landsnivå (Indonesien).

81 På samma sätt och av samma skäl som de som redovisas i punkterna 63–66 ovan har unionsinstitutionerna, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 78 i sitt förslag till avgörande, rätt att stödja sig på en rad samstämmiga indicier för att konstatera att en enskild tillverkare/exportör som inte alls eller endast i bristande mån samarbetat i undersökningen om ett kringgående ägnat sig åt sådant kringgående.

82 I förevarande fall hade rådet rätt att stödja sig på en rad samstämmiga indicier för att dra slutsatsen att Chin Haur hade kringgått antidumpningsåtgärderna, eftersom – såsom framgår av punkt 86 i den överklagade domen – det är utrett att företaget hade brustit i samarbete vid undersökningen.

83 Det framgår av punkterna 96–102 i den överklagade domen att rådet till stöd för slutsatsen i skäl 62 i den omtvistade förordningen grundade sig på ett antal faktiska uppgifter som kommissionens tjänstemän hade inhämtat vid sitt kontrollbesök i Chin Haurs lokaler. Närmare bestämt nämnde tribunalen i punkt 97 i sin dom följande omständigheter: Chin Haur hade inte den maskinpark som skulle vara nödvändig för att tillverka tillräckligt med delar i förhållande till de deklarerade volymerna. Vissa av maskinerna för tillverkning var nya eller hade inte använts nyligen. Det fanns inga maskiner för skärning eller svetsning. Det var inte möjligt att vid besöket få se råvarorna till fälgarna samt obearbetade ramar. I lokalerna fanns lådor med färdigtillverkade cyklar märkta ”tillverkade i Indonesien”, utan att Chin Haurs kinesiska leverantör var nämnd, liksom andra lådor innehållande ramar utan specificerat ursprung. Ramarna i Chin Haurs lokaler hade levererats av leverantörer och var redan målade. Företagets anställda kunde inte heller förklara hur tillverkningsprocessen gick till.

84 Tribunalen fann emellertid att dessa omständigheter inte visade att Chin Haur ägnade sig åt omlastning, även om den i punkt 100 i domen medgav att vissa omständigheter, som att företagets kinesiska leverantör inte fanns nämnd någonstans eller att vissa lådor innehöll cykelramar utan något nämnt ursprung – bidrog till att så tvivel angående företagets faktiska verksamhet, tvivel som också förstärktes av att Chin Haur inte kunde förklara de sifferuppgifter som företaget lämnat på formulären för ansökan om befrielse.

85 Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 81 i sitt förslag till avgörande, nekade tribunalen således – fastän den använde termen ”underlag” – rådet möjligheten att grunda sin slutsats på en rad samstämmiga indicier och krävde att institutionen lade fram direkta bevis för att Chin Haur faktiskt ägnade sig åt omlastning, i strid med beviskraven för att styrka ett kringgående vid bristande samarbete från tillverkarna/exportörernas sida.

86 Av detta följer att det utgjorde felaktig rättstillämpning när tribunalen, i punkterna 104 och 105 i den överklagade domen, fann att rådet inte hade fog för slutsatsen att Chin Haur gjort omlastningar och till följd av detta biföll talan och ogiltigförklarade artikel 1.1 och 1.3 i den omtvistade förordningen i den mån den avsåg detta företag.

87 Talan ska således bifallas på den första gruppen av grunder.

88 Mot denna bakgrund ska den överklagade domen upphävas. Det finns därmed inte anledning att pröva de andra argument eller invändningar som anförts inom ramen för denna grupp av grunder eller övriga grupper av grunder.

Prövning av talan vid tribunalen

89 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om tribunalens avgörande upphävs, själv slutligt avgöra ärendet om det är färdigt för avgörande. Så är fallet här.

90 Eftersom, som bland annat framgår av punkt 86 ovan, tribunalens bedömning av den första grundens andra del innefattar felaktig rättstillämpning, ska domstolen pröva de tre invändningar som Chin Haur anfört inom ramen för den delgrunden.

91 Dessa invändningar ska prövas mot bakgrund av domstolens ovan i punkt 54 nämnda praxis, enligt vilken domstolsprövningen är begränsad till en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det angripna valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk.

92 Den första invändningen från Chin Haur inför tribunalen är den på vilken tribunalen grundade sitt oriktiga bifall till den första grundens andra del. Chin Haur gjorde med denna invändning gällande att rådet hade gjort en felaktig bedömning när det i skäl 62 i den omtvistade förordningen fann att företaget saknade tillräcklig produktionskapacitet för de volymer som exporterades till unionen.

93 Domstolen vill här påpeka att såsom framgår av övervägandena i punkterna 55–66, 81 och 82 ovan, är den bevisbörda som åligger unionsinstitutionerna i det aktuella fallet lindrad, och de kunde således stödja sig på en rad samstämmiga indicier för att visa att Chin Haur ägnade sig åt kringgående, närmare bestämt omlastning.

94 Det framgår av de faktiska omständigheter som tribunalen redogjort för, mer specifikt i punkterna 97 och 100 i den överklagade domen, att flera indicier motiverade att rådet hyste tvivel om Chin Haurs faktiska verksamhet. Domstolen erinrar om de indicierna i punkterna 83 och 84 ovan. Som framgår av punkt 118 i den överklagade domen är det utrett att Chin Haur exporterat betydande mängder cyklar till unionen utan att kunna bevisa deras ursprung.

95 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att rådet förfogade över en rad samstämmiga indicier utifrån vilka det utan att göra en uppenbart felaktig bedömning kunde dra slutsatsen att Chin Haur ägnade sig åt omlastning.

96 Talan kan således inte bifallas avseende den första invändningen inom ramen för den första grundens andra del.

97 Vad gäller den andra invändningen, har Chin Haur gjort gällande att det utgjorde felaktig rättstillämpning av rådet när det enbart utifrån en förändring av handelsmönstret drog slutsatsen att det förekom omlastningar. Enligt företaget har rådet dessutom inte visat att det förelåg något orsakssamband mellan denna verksamhet och den påstådda förändringen av handelsmönstret.

98 Det framgår av skäl 64 i den omtvistade förordningen att rådet inte drog slutsatsen att det förekom omlastningar enbart utifrån en förändring av handelsmönstret mellan Indonesien och unionen. Rådet betonade i nämnda skäl först att det skett en sådan förändring och konstaterade därefter att det som rådet ansåg styrkte omlastning på landsnivå (Indonesien) var dels slutsatserna rörande Chin Haur, dels den omständigheten att vissa indonesiska tillverkare/exportörer inte hade samarbetat. Genom detta tillvägagångssätt drog rådet därmed konsekvenserna av slutsatserna i skälen 62 och 63 i förordningen, såsom också framgår av skäl 64 i förordningen.

99 Som framgår av punkt 95 ovan, utgör slutsatserna rörande Chin Haur inte en uppenbart oriktig bedömning.

100 Under dessa omständigheter ska rådet anses ha förfogat över tillräckliga, samstämmiga indicier, enligt övervägandena i punkterna 55–66, 81 och 82 ovan, för att kunna dra slutsatsen att det förekom kringgående på landsnivå (Indonesien). Rådet gjorde sig således inte skyldigt till felaktig rättstillämpning eller en uppenbart felaktig bedömning i detta avseende.

101 Vad gäller argumentet att rådet gjort fel som inte bevisat ett orsakssamband mellan omlastningen och förändringarna av handelsmönstret, räcker det att påpeka att rådet, i skälen 58, 64 och 92 i den omtvistade förordningen, visade att handelsmönstret mellan Indonesien och unionen hade förändrats, att det förekom kringgående på landsnivå (Indonesien) och att det inte fanns någon annan ekonomisk motivering än införandet av antidumpningstullen.

102 För att visa att det inte fanns någon annan ekonomisk motivering kontrollerade rådet i princip om den fanns någon trovärdig alternativ förklaring till förändringen av handelsmönstret och kringgåendeverksamheten. Det innebar i praktiken att rådet undersökte om det fanns omständigheter som uteslöt ett orsakssamband mellan denna förändring och kringgåendet.

103 Det utgjorde inte felaktig rättstillämpning när tribunalen, i punkterna 53–70 i den överklagade domen, inom ramen för den första grundens första del underkände Chin Haurs invändningar rörande dels rådets slutsats att handelsmönstret hade förändrats, dels den omständigheten att rådet inte beaktat de alternativa förklaringarna till kringgåendet. Som konstateras i punkt 100 ovan, utgjorde slutsatsen att det förekom kringgåenden inte en uppenbart oriktig bedömning. Rådet ska under dessa omständigheter anses ha bevisat ett orsakssamband mellan omlastningen och förändringen av handelsmönstret mellan Indonesien och unionen.

104 I alla händelser finns det, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 122 i sitt förslag till avgörande, ingen bevisning som stöder Chin Haurs påståenden att förändringen av handelsmönstret skulle kunna bero på en höjd produktionskapacitet i Indonesien, en omledning av den kinesiska exporten till andra asiatiska länder eller den omständigheten att tillverkare i andra asiatiska länder, såsom Indonesien, gynnats av den minskade kinesiska exporten till unionen.

105 Talan kan därmed inte bifallas avseende den andra invändningen inom ramen för den första grundens andra del.

106 Vad gäller den tredje invändningen inom ramen för den grunden anser Chin Haur att de upplysningar som tillhandahållits i avsaknad av annan bevisning borde ha betraktats som de tillgängliga uppgifterna i den mening som avses i artikel 18.1 i grundförordningen.

107 Som tribunalen påpekade, bland annat i punkterna 86 och 142 i den överklagade domen, var de upplysningar som Chin Haur lämnade ofullständiga, motstridiga och omöjliga att kontrollera. Det framgår också av punkterna 95 och 100 ovan att rådet förfogade över tillräckliga indicier för att kunna dra slutsatsen att det förekom omlastning.

108 Av detta följer att talan inte kan bifallas avseende den tredje invändningen inom ramen för den första grundens andra del. Talan ska därmed ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

109 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen avgör målet slutligt. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler gäller i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

110 Maxcom, rådet och kommissionen har yrkat att Chin Haur ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Chin Haur har tappat målet och ska därför förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet såväl i första instans i mål T-412/13 som i förfarandet för överklagande.

111 I artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas även i mål om överklagande, föreskrivs att medlemsstater och institutioner som har intervenerat ska bära sina rättegångskostnader.

112 Kommissionen ska följaktligen bära sina rättegångskostnader i förfarandena för överklagande i målen C-247/15 P och C-259/15 P och i förfarandet i första instans i mål T-412/13. Eftersom kommissionen i mål C-253/15 P har yrkat att Chin Haur ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, och sistnämnda part har tappat det målet, ska däremot, sett till de ovan i punkt 109 angivna bestämmelserna, Chin Haur förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet för överklagande i mål C-253/15 P.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Europeiska unionens tribunals dom av den 19 mars 2015, Chin Haur Indonesia/rådet (T-412/13, EU:T:2015:163) upphävs.

2) Den talan om ogiltigförklaring som väckts av Chin Haur Indonesia PT vid Europeiska unionens tribunal i mål T-412/13 ogillas.

3) Chin Haur Indonesia PT ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta rättegångskostnaderna för Maxcom Ltd och Europeiska unionens råd i såväl förfarandet i första instans i mål T-412/13 som i förfarandena för överklagande.

4) Chin Haur Indonesia PT ska ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader i förfarandet för överklagande i mål C-253/15 P.

5) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader i förfarandena för överklagande i målen C-247/15 P och C-259/15 P samt i förfarandet i första instans i mål T-412/13.

Underskrifter